

A Fővárosi Ítéltábla az Őszi Ügyvédi Iroda (ügyvéd címe.; ügyintéző: dr. Csongrádi Zsófia Kata ügyvéd) által képviselt I.r. felperes (I.r. felperes címe.) I. rendű és II.r. felperes (II.r. felperes címe.) II. rendű felperesnek – a dr. Tálosi Adrienn ügyvéd (ügyvéd címe.) által képviselt alperes. (alperes címe.) alperes ellen – személyhez fűződő jog megsértése iránt indult perében a Fővárosi Törvényszék 2021. október 12. napján kelt 40.P.21.591/2020/30. számú ítélete ellen az alperes által 31. sorszám alatt előterjesztett fellebbezése folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű felperesnek 22.500 (Huszonkétezer-ötszáz) forint + áfa, a II. rendű felperesnek 60.000 (Hatvanezer) forint + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Köteles az alperes a Magyar Államnak külön felhívásra megfizetni 124.000 (Százhuszonnégyezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az I. rendű felperes országosan ismert rendező, színművész, a II. rendű felperesi színház igazgatója.

[2] Az alperes az portál internetes sajtótermék kiadója, mely 2019. november 27., 29., 30., december 1. és december 3. napján cikksorozatot közölt a II. rendű felperesi intézményben kirobbant szexuális zaklatási botrányról.

[3] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint az I. rendű felperes 2018. decembere óta tudomással bírt arról, hogy a II. rendű felperesi színházban zajló próba során az előadás rendezője, személyl egy fiatal színésznővel szemben tanúsított sértő, zaklató magatartást. Az I. rendű felperest az előadás jelmeztervezője kereste fel és számolt be az esetről. Az I. rendű felperes haladéktalanul megkereste a színésznőt, hogy tisztázzák a történeteket, közölte vele, hogy a rendezővel beszélni fog, megkísérli a felek közötti mediációt. Az I. rendű felperes megkereste a rendezőt, aki azt kérte, tegye lehetővé számára, hogy személyesen rendezhesse az áldozattal a helyzetet, bocsánatot kérhessen. Az I. rendű felperes ennek a kérésnek a színésznő hozzájárulásával eleget tett, majd mindkét érintett féltől azt a választ kapta, hogy a beszélgetésre sor került közöttük, a helyzet rendeződött, a bocsánatkérés megtörtént, az érintett színésznő, azt hitelesnek és őszintének tartva elfogadta. A színésznő azt kérte az I. rendű felperestől, hogy ne tegyen további lépéseket. Az I. rendű felperes ennek a kérésnek eleget tett. Az I. rendű felperes eljárása megfelelt a alperes Üzemi Szabályzatának 4. számú melléklete szerinti „A munkahelyen történő szexuális zaklatások kezelésére és azok gyanúja esetére alkalmazandó eljárásra” című szabályzatnak, mely az ilyen helyzetekben alkalmazandó belső eljárásrendet rögzíti, kifejezetten az áldozatra bízva a döntést, kíván-e az ügyben bejelentéssel élni.

[4] Közel egy évvel később, 2019. november 14. napján az érintett színésznő bejelentéssel élt az Üzemi Tanács felé személyl ellen, amely értesítette a felső vezetést, így az I. rendű felperest is. Az I. rendű felperes 2019. november 17. napján vizsgálóbizottságot állított fel a szabályzat alapján. A vizsgálóbizottsági ülésen a II. rendű felperes és a képviseletében eljáró I. rendű felperes pszichológus és jogász jelenlétét biztosította. A jelenlévők arról döntöttek, hogy a rendezőt, személylt határozatlan időre kitiltják a színház területéről, törlik a rendező 2020 májusára tervezett bemutatóját és egy már 2017 óta műsoron lévő másik előadását is levették a repertoárról. Emellett sajtóközleményt adtak ki, melyben beszámoltak az esetről és az alkalmazott szankciókról. A vizsgálóbizottság döntött az ügy belső kivizsgálásáról, sor került az érintett színésznő személyes meghallgatására, melyen ugyancsak pszichológus és jogász is részt vett, a téma érzékenysége miatt az üzemi tanács elnökén kívül kizárólag nők voltak jelen. Az ügy kapcsán az I. rendű felperes is belső vizsgálatot kezdeményezett saját magával szemben, melynek keretében az ő meghallgatására is sor került.

[5] A II. rendű felperestől származó sajtóközlemény nyomán széleskörű közéleti vita bontakozott ki a sajtóban. Ennek részese volt az portál is a sérelmezett cikksorozattal, amelyek írója belső, a II. rendű felperesi intézményből származó ismeretlen forrásokra is hivatkozva úgy értékelte az eseményeket, hogy a felperesek egy éven keresztül semmit sem tettek, jóllehet intézkedési kötelezettségük lett volna. Felhozta, hogy az I. rendű felperes és személyl a legjobb barátok, és az I. rendű felperes elismerte, hogy személyl akarata szerint tartják titokban a zaklató személyét. Úgy mutatta be a széles nyilvánosság számára az esetet, mintha a felperesek a zaklatót pártolva jártak volna el az ügyben és ennek a hozzáállásnak lett volna köszönhető, hogy egy éven keresztül az ügy titokban maradt. A cikkek szerint a felperes erőszakos fellépéssel titoktartásra kötelezte a II. rendű felperesnél dolgozó személyeket, titoktartási nyilatkozat aláírására kényszerítve őket. Az I. rendű felperes közlését, miszerint az eset egy évvel korábban történt, a cikkek oly módon tárták a nyilvánosság elé, mintha a felperes beismerte volna, hogy az idő húzása volt a késlekedés célja, hogy az ügyet eltusolhassák, és ezzel az erőszakosan fellépő rendezőt védelmezzék, az

áldozatot pedig mintegy visszalökjék a zaklató karjaiba. A cikkek szerint a II. rendű felperes egyetlen szakembert sem kért fel, hogy beszélgessen az áldozattal és a színészekkel.

[6] A keresetben az I. rendű felperes annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette az I. rendű felperesnek a becsülethez fűződő jogát a 2019. november 27. napján 13 óra 28 perckor nyilvánosságra hozott „Példátlanul cinikus magyarázkodásba kezdett I.r. felperes a színház és személyl szexuális zaklatási ügyében és nem hajlandó lemondani” című, a 2019. november 27. napján 16 óra 43 perckor nyilvánosságra hozott „Kiderült egy éve tudott személyl szexuális zaklatási ügyéről I.r. felperes mégsem csinált semmit” című, a 2019. november 29. napján 11 óra 32 perckor nyilvánosságra hozott „I.r. felperes kinevette személyl áldozatát a szexuális zaklatás után” című, a 2019. november 29. napján 12 óra 08 perckor nyilvánosságra hozott „I.r. felperes kinevette személyl áldozatát, és kényszerítette, hogy tovább dolgozzon vele” című, a 2019. november 29. napján 18 óra 35 perckor nyilvánosságra hozott „Beismerte I.r. felperes, hogy húzta az időt személyl zaklatási ügyében és titoktartásra kötelezte a színészeket” című, a 2019. november 30. napján 12 óra 18 perckor nyilvánosságra hozott „I.r. felperes nagy bajban: sorra lepleződnek le a személyl-ügy hazugságai” című, a 2019. december 1. napján 16 óra 00 perckor nyilvánosságra hozott „I.r. felperes a szexuális zaklatás ellen szónokolt, közben védett egy zaklatót” című, a 2019. december 3. napján 09 óra 32 perckor nyilvánosságra hozott, „Csapdába csalta I.r. felperes a színház színészeit” című és a 2019. december 3. napján 09 óra 50 perckor nyilvánosságra hozott „személyl szexuális zaklatási botránya: A színház vezetése nem az áldozatokat, hanem a színházat védi” című cikkekben közöltekkel.

[7] Az I. rendű felperes keresetében azt is kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette az I. r. felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát az általa üzemeltetett [www.portál weboldalon](http://www.portál.weboldalon) a 2019. november 27. napján 13 óra 28 perckor nyilvánosságra hozott „Példátlanul cinikus magyarázkodásba kezdett I.r. felperes a színház és személyl szexuális zaklatási ügyében és nem hajlandó lemondani” című, a 2019. november 27. napján 16 óra 43 perckor nyilvánosságra hozott „Kiderült egy éve tudott személyl szexuális zaklatási ügyéről I.r. felperes mégsem csinált semmit” című, a 2019. november 29. napján 11 óra 32 perckor nyilvánosságra hozott „I.r. felperes kinevette személyl áldozatát a szexuális zaklatás után” című, a 2019. november 29. napján 12 óra 08 perckor nyilvánosságra hozott „I.r. felperes kinevette személyl áldozatát, és kényszerítette, hogy tovább dolgozzon vele” című, a 2019. november 29. napján 18 óra 35 perckor nyilvánosságra hozott „Beismerte I.r. felperes, hogy húzta az időt személyl zaklatási ügyében és titoktartásra kötelezte a színészeket” című, a 2019. november 30. napján 12 óra 18 perckor nyilvánosságra hozott „I.r. felperes nagy bajban: sorra lepleződnek le a személyl-ügy hazugságai” című, a 2019. december 1. napján 16 órakor nyilvánosságra hozott „I.r. felperes a szexuális zaklatás ellen szónokolt, közben védett egy zaklatót” című, a 2019. december 3. napján 09 óra 32 perckor nyilvánosságra hozott, „Csapdába csalta I.r. felperes a színház színészeit” című, a 2019. december 3. napján 09 óra 50 perckor nyilvánosságra hozott „személyl szexuális zaklatási botránya: A színház vezetése nem az áldozatokat, hanem a színházat védi” című cikkekben az I. rendű felperesre vonatkozó tényközlésekkel.

[8] A II. rendű felperes azt kérte keresetével, hogy a bíróság állapítsa meg, miszerint az alperes megsértette a II. rendű felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát az

által a üzemeltetett portál weboldalon a 2019. november 27. napján 16 óra 43 perckor nyilvánosságra hozott „Kiderült egy éve tudott személyl szexuális zaklatási ügyéről I.r. felperes mégsem csinált semmit” című, a 2019. november 29. napján 12 óra 08 perckor nyilvánosságra hozott „I.r. felperes kinevette személyl áldozatát, és kényszerítette, hogy tovább dolgozzon vele” című, a 2019. november 29. napján 18 óra 35 perckor nyilvánosságra hozott „Beismerte I.r. felperes, hogy húzta az időt személyl zaklatási ügyében és titoktartásra kötelezte a színészeket” című, a 2019. november 30. napján 12 óra 18 perckor nyilvánosságra hozott „I.r. felperes nagy bajban: sorra lepleződnek le a személyl-ügy hazugságai” című, a 2019. december 1. napján 16 órakor nyilvánosságra hozott „I.r. felperes a szexuális zaklatás ellen szónokolt, közben védett egy zaklatót” című, a 2019. december 3. napján 09 óra 32 perckor nyilvánosságra hozott, „Csapdába csalta I.r. felperes a színház színészeit” című és a 2019. december 3. napján 09 óra 50 perckor nyilvánosságra hozott „személyl szexuális zaklatási botránya: A színház vezetése nem az áldozatokat, hanem a színházat védi” című cikkekben a II. r. felperesre vonatkozó tényállításokkal.

[9] A felperesek kérték, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a jövőre nézve a további jogsértéstől és oly módon szüntesse meg a sérelmes helyzetet, hogy kötelezze az alperest a sérelmezett cikkek eltávolítására. Kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül az I. rendű felperes számára 900.000 forint, a II. rendű felperes számára pedig 650.000 forint sérelemdíjat és ezen összegek után 2019. december 1. napjától a kifizetés napjáig járó a Ptk. 6:48. §-ának (1) bekezdése szerinti késedelmi kamatot.

[10] A felperesek arra hivatkoztak, hogy a cikkek írója azok megírását megelőzően nem kereste meg a felpereseket, a meg nem nevezett forrás létét vitatták. Állították, hogy a nyilvánosan elérhető II. rendű felperesi sajtóközlemény tartalmából a cikkek közlései nem következnek, azok tartalmát nem valós tényekből származó következtetések és nem valós tények alkotják, céljuk a felperesek lejáratása. Hangsúlyozták, hogy a színművésznő nevét első alkalommal az alperesi cikkek hozták nyilvánosságra, jöllehet az érintett személy a kilétének teljes eltitkolását kérte, melynek a felperesek maradéktalanul eleget is tettek.

[11] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperesek perköltségben való marasztalására irányult. Előadta, hogy a mozgalom elnevezésű mozgalom Magyarországon, de világszerte is közéleti témának minősül, mely azokat az embereket, főként nőket képviseli, akik szexuális zaklatás áldozatai. A téma közérdeklődésre tart számot, így nem csupán az alperesi, hanem számos más sajtótermék is egyidejűleg, részletesen foglalkozott a témával. Álláspontja szerint mindkét felperes közszereplő, így fokozott a törési kötelezettségük. Hangsúlyozta a PK 12. számú állásfoglalásában foglaltakat.

[12] Érdemben arra hivatkozott, hogy az I. rendű felperes sem vitatta, hogy 2018. decembere óta tudomása volt a zaklatásról, ennek ellenére nem intézkedett. Állítása szerint a cikk szerzője a valós tényekből levont okszerű következtetéseit fogalmazta meg a cikkekben. A kifogásolt közlések tehát vagy valós tényállítások, vagy valós tényekből levont okszerű következtetések. A becsülethez fűződő személyiségi jog megsértése kapcsán a keresetet kidolgozatlannak tartotta. Vitatta, hogy a cikkekben szereplő kijelentések kifejezőmódjukat

illetően bántóak lettek volna a. A felperesek által követelt sérelemdíjakat nem csupán a jogalapra tekintettel tartotta megalapozatlannak, hanem azt eltúlzottnak is találta, kifogásolta, hogy a felperesek a sérelmeiket nem bizonyították.

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette az I. rendű felperes becsülethez fűződő személyiségi jogát az általa üzemeltetett [www.portál weboldalon](http://www.portalweboldalon) az alábbi cikkekbe foglalt alábbi közlésekkel:

2019. november 27. napján 13:28- kor „Példátlanul cinikus magyarázkodásba kezdett I.r. felperes a színház és személyl szexuális zaklatási ügyében, és nem hajlandó lemondani” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „elismeri, hogy majdnem egy évig semmit nem tett”, 2) „a felelősséget a színésznőre hárítja”, 3) „I.r. felperes úgy gondolja, annak ellenére, hogy személyl szexuálisan zaklatott egy színésznőt, a színésznő az üzemi tanácsához fordult ő akár el is tussolhatták volna az egészet, személyl maradhatott volna a helyén, és tovább zaklathatta volna a színésznőket”.

2019. november 27. napján 16:43-kor „Kiderült: egy éve tudott személyl szexuális zaklatási ügyéről I.r. felperes, mégsem csinált semmit” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „I.r. felperes mégsem csinált semmit”, 2) „nem sikerült eltussolniuk személyl szexuális zaklatási ügyét”, 3) „I.r. felperes a szexuális zaklató személylnek falazott”.

2019. november 29. napján 11:32 perckor „I.r. felperes kinevette személyl áldozatát a szexuális zaklatás után” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „a színház igazgatója csak kinevette az áldozatot”, 2) „először csak nevetve legyintett személyl szexuális zaklatására”, 3) „ő csak nevetett a dolgon”, 4) „majd mindenkivel közölte, hogy vagy aláírják a titoktartási szerződést, vagy repülnek”.

2019. november 29. napján 12:08-kor „I.r. felperes kinevette személyl áldozatát, és kényszerítette, hogy tovább dolgozzon vele” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „I.r. felperes kinevette személyl áldozatát, és kényszerítette, hogy dolgozzon tovább vele”, „I.r. felperes pedig barátja, személyl szexuális zaklatási ügyét az áldozatra próbálta kenni”, 2) „kinevette az áldozatot”, 3) „de ő csak nevetett az ügyön”, 4) „hazudott, amikor azt állította, nem íratott alá titoktartási szerződést. Ezzel szemben már a botrány másnapján ezt tette. Közölte, vagy aláírják a titoktartási szerződést, vagy repülnek.

2019. november 29. napján 18:35-kor „Beismerte I.r. felperes, hogy húzta az időt személyl zaklatási ügyében és titoktartásra kötelezte a színészeket” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „beismerte, hogy húzták az időt az ügy kivizsgálásával, és nyilvánosságra hozásával. Vagyis lényegében elismerte, hogy mit sem törődve az áldozatokkal, igyekeztek eltussolni az ügyet.” 2) „A I.r. felperes vezette színház először megpróbálta eltussolni a szexuális zaklatási ügyet”, 3) „azt a trükköt találták ki, hogy maga személyl ad ki egy közleményt, amelyben kisebbíti az ügyét”, 4) „az áldozatok nem mernek megszólalni, mivel (...) a színház vezetése titoktartási szerződést íratott alá az ott dolgozó színészekkel, köztük az áldozatokkal is.” 5) „Kiderült, nem mondott igazat – magyarul hazudott.”

2019. november 30. napján 12:18-kor „I.r. felperes nagy bajban: sorra lepleződnek le a személyl-ügy hazugságai” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „színház József Színház, élén I.r. felperesrel mindent megtett annak érdekében, hogy az ügyet lehetőleg teljes csendben eltussolja.” 2) „elismerte, hogy mit sem törődve az áldozatokkal, igyekeztek eltussolni az ügyet.” 3) „a I.r. felperes vezette színház először megpróbálta eltussolni a szexuális zaklatási ügyet”, 4) „azt a trükköt találták ki, hogy maga személyl ad ki egy közleményt, amelyben kisebbíti a bűnét.” 5) „az ügyben az áldozatok nem mernek megszólalni”, 6) „I.r. felperes (...) elismerte, hogy húzták az időt, azaz nem hozták

nyilvánosságra a gyalázatos esetet egyből, ahogy az a tudomásukra jutott, és az érdemi lépésekkel, vizsgálatokkal is vártak. Vagyis, lényegében elismerte, hogy igyekeztek eltussolni az ügyet.” 7) „visszalökdöste az áldozatot zaklatója karjaiba – mondta személy2”, 8) „miután többször is felhozták, mit művelt személy1, határozottan kijelentette, hogy erről az esetről senki sem tudhat, nem kerülhet nyilvánosságra.” 9) „közölte, hogy vagy aláírják a titoktartási szerződést, vagy repülnek”.

2019. december 1. napján 16:00-kor „I.r. felperes a szexuális zaklatás ellen szónokolt, közben védett egy zaklatót” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „egy titoktartási nyilatkozatot is aláíratott a dolgozókkal, hogy tűzzel-vassal eltitkolja a gyalázatos történéseket”, 2) „Mindent megtett azért, hogy eltussolja a barátja, kollégája zaklatási ügyét. I.r. felperesnek sokkal fontosabb volt személy1 védelme, mint az áldozatoké.”, 3) „Már tudjuk, ezt a „belső működési rendeletet” hagyták azonnal figyelmen kívül, ahogy megtudták, hogy személy1rel szemben kell alkalmazni.”, 4) „ő maga is falaz gyalázatosan viselkedő kollégájának”, 5) „egy évig igyekeztek tűzzel-vassal eltitkolni az esetet”, 6) „Amikor a II.r. felperesben volt áldozat, akkor visszaküldte az áldozatot a zaklatóhoz, hogy dolgozzanak tovább együtt.”

2019. december 3. napján 09:32-kor „Csapdába csalta I.r. felperes a színház színészeit” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „I.r. felperes megakadályozta, hogy fel merjenek szólalni személy1 zaklatási ügyében”, 2) „Az igazgató, I.r. felperes már rögtön a zaklatási ügy másnapján azzal kezdte a reggelt, hogy mindenkit behívott az irodájába és közölte: vagy aláírják a titoktartási szerződést, vagy ki lesznek rúgva.”, 3) „a vezetőség továbbra is hallgatásra kötelezi a dolgozóit (...) védi személy1t.”

2019. december 3. napján 09:50-kor „személy1 szexuális zaklatási botránya: A színház vezetése nem az áldozatokat, hanem a színházat védi” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „I.r. felperesnek komoly felelőssége van abban, hogy idáig fajultak a dolgok”, 2) „I.r. felperes az színház vezetője az utolsó utáni pillanatokig próbálta eltussolni az ügyet”.

[14] Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá ítéletével, hogy az alperes megsértette az I. rendű felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát az általa üzemeltetett [www.portál weboldalon](http://www.portal.weboldalon) az alábbi cikkekben szereplő alábbi közlésekkel:

2019. november 27. napján 13:28-kor „Példátlanul cinikus magyarázkodásba kezdett I.r. felperes a színház és személy1 szexuális zaklatási ügyében, és nem hajlandó lemondani” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „elismeri, hogy majdnem egy évig semmit sem tett”, 2) „I.r. felperes és személy1 a legjobb barátok”, 3) Vagyis: a teljesen összezavarodott I.r. felperes elfelejti, hogy néhány mondattal korábban ismerte el, hogy személy1 védelmében nem hozták nyilvánosságra a zaklató nevét”. 4) „I.r. felperes úgy gondolja, annak ellenére, hogy személy1 szexuálisan zaklatott egy színésznőt, a színésznő az üzemi tanácshoz fordult, ők akár el is tussolhatták volna az egészet, személy1 maradhatott volna a helyén, és tovább zaklathatta volna a színésznőket”.

2019. november 27. napján 16:43-kor „Kiderült: egy éve tudott személy1 szexuális zaklatási ügyéről I.r. felperes, mégsem csinált semmit” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „I.r. felperes mégsem csinált semmit”, 2) „nem sikerült eltussolniuk személy1 szexuális zaklatási ügyét”.

2019. november 29. napján 11:32 perckor „I.r. felperes kinevette személy1 áldozatát a szexuális zaklatás után” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „a színház igazgatója csak kinevette az áldozatot, majd amikor nagy lett a botrány, mindenkivel

titoktartási szerződést íratott alá”, 2) „csak nevetve legyintett személyl szexuális zaklatására”, 3) „ő csak nevetett a dolgon! Aztán (...) határozottan kijelentette, hogy erről senki nem tudhat, nem kerülhet nyilvánosságra.” 4) „Majd mindenki közölte, hogy vagy aláírják a titoktartási szerződést, vagy repülnek”

2019. november 29. napján 12:08-kor „I.r. felperes kinevette személyl áldozatát, és kényszerítette, hogy tovább dolgozzon vele” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) I.r. felperes kinevette személyl áldozatát és kényszerítette, hogy dolgozzon tovább vele” 2) „I.r. felperes pedig barátja, személyl szexuális zaklatási ügyét az áldozatra próbálta kenni” 3) „kinevette az áldozatot”, 4) „de ő csak nevetett az ügyön. (...) határozottan kijelentette, hogy erről az esetről senki nem tudhat, nem kerülhet nyilvánosságra” 5) „I.r. felperes hazudott, amikor azt állította, nem íratott alá titoktartási szerződést. (...) mindenki közölte, hogy vagy aláírják a titoktartási szerződést, vagy repülnek”.

2019. november 29. napján 18:35-kor „Beismerte I.r. felperes, hogy húzta az időt személyl zaklatási ügyében és titoktartásra kötelezte a színészeket” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „beismerte, hogy húzták az időt az ügy kivizsgálásával, és nyilvánosságra hozásával. Vagyis lényegében elismerte, hogy mit sem törődve az áldozatokkal, igyekeztek eltussolni az ügyet.” 2) „A I.r. felperes vezette színház először megpróbálta eltussolni a szexuális zaklatási ügyet”, 3) „azt a trükköt találták ki, hogy maga személyl ad ki egy közleményt, amelyben kisebbíti bűnét.” 4) „Az áldozatok nem mernek megszólalni, mivel (...) a színház vezetése titoktartási szerződést íratott alá az ott dolgozó színészekkel, köztük az áldozatokkal is.” 5) „Kiderült nem mondott igazat – magyarul hazudott”.

2019. november 30. napján 12:18-kor „I.r. felperes nagy bajban: sorra lepleződnek le a személyl-ügy hazugságai” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „színház József Színház, élén I.r. felperesral mindent megtett annak érdekében, hogy az ügyet lehetőleg teljes csendben eltussolja.” 2) „elismerte, hogy mit sem törődve az áldozatokkal, igyekeztek eltussolni az ügyet.” 3) „a I.r. felperes vezette színház először megpróbálta eltussolni a szexuális zaklatási ügyet, 4) „azt a trükköt találták ki, hogy maga személyl ad ki egy közleményt, amelyben kisebbíti a bűnét.” 5) „az ügyben az áldozatok nem mernek megszólalni” 6) „I.r. felperes (...) elismerte, hogy húzták az időt, azaz nem hozták nyilvánosságra a gyalázatos esetet egyből, ahogy az a tudomásukra jutott, és az érdemi lépésekkel, vizsgálatokkal is vártak. Vagyis lényegében elismerte, hogy igyekeztek eltussolni az ügyet.” 7) „visszalökdöste az áldozatot zaklatója karjaiba – mondta személyl” 8) „miután többször is felhozták, mit művelt személyl, határozottan kijelentette, hogy erről az esetről senki sem tudhat, nem kerülhet nyilvánosságra.” 9) „közölte, hogy vagy aláírják a titoktartási szerződést, vagy repülnek”.

2019. december 1. napján 16:00-kor „I.r. felperes a szexuális zaklatás ellen szónokolt, közben védett egy zaklatót” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy „egy titoktartási nyilatkozatot is aláíratott a dolgozókkal, hogy tűzzel-vassal eltitkolja a gyalázatos történeteket” 1) „Mindent megtett azért, hogy eltussolja a barátja, kollégája zaklatási ügyét. I.r. felperesnek sokkal fontosabb volt személyl védelme, mint az áldozatoké.” 2) „Már tudjuk, ezt a „belső működési rendeletet” hagyták azonnal figyelmen kívül, ahogy megtudták, hogy személylral szemben kell alkalmazni.” 3) „ő maga is falaz gyalázatosan viselkedő kollégájának”, 4) „egy évig igyekeztek tűzzel-vassal eltitkolni az esetet”, 5) „Amikor a II.r. felperesben volt áldozat, akkor visszaküldte az áldozatot a zaklatóhoz, hogy dolgozzanak tovább együtt.”

2019. december 3. napján 09:32-kor „Csapdába csalta I.r. felperes a színház színészeit” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „I.r. felperes igazgató megakadályozta, hogy fel merjenek szólalni személyl zaklatási ügyében” 2) „Az igazgató I.r. felperes már rögtön a zaklatási ügy másnapján azzal kezdte a reggelt, hogy mindenkit behívott az

irodájába, és közölte: vagy aláírják a titoktartási szerződést, vagy ki lesznek rúgva.” 3) „A vezetőség továbbra is hallgatásra kötelezi a dolgozóit (...) védi személyt.” 4) „A színház egyetlen szakembert sem kért fel, hogy beszélgesse a színészekkel, még az áldozattal sem foglalkozott senki.”

2019. december 3. napján 09:50-kor „személyt szexuális zaklatási botránya: A színház vezetése nem az áldozatokat, hanem a színházat védi” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „I.r. felperes, a színház vezetője az utolsó utáni pillanatokig próbálta eltussolni az ügyet.”

[15] Az elsőfokú bíróság megállapította továbbá, hogy az alperes megsértette a II. rendű felperes jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát az általa üzemeltetett www.portál weboldalon megjelent alábbi cikkekben lévő alábbi közlésekkel:

2019. november 27. napján 16:43-kor „Kiderült: egy éve tudott személyt szexuális zaklatási ügyéről I.r. felperes, mégsem csinált semmit” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „A színház egyébként továbbra is védi személyt”, 2) „A színház továbbra is el akarja tartani személyt”.

2019. november 29. napján 12:08-kor „I.r. felperes kinevette személyt áldozatát, és kényszerítette, hogy tovább dolgozzon vele” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „A szexuális zaklatót a színház tehát el akarja a jövőben is tartani”.

2019. november 29. napján 18:35-kor „Beismerte I.r. felperes, hogy húzta az időt személyt zaklatási ügyében és titoktartásra kötelezte a színészeket” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „A I.r. felperes vezette színház először megpróbálta eltussolni a szexuális zaklatási ügyet” 2) „Azt a trükköt találták ki, hogy maga személyt ad ki egy közleményt, amelyben kisebbíti bűnét.” 3) „az áldozatok nem mernek megszólalni, mivel (...) a színház vezetése titoktartási szerződést íratott alá az ott dolgozó színészekkel, köztük az áldozatokkal is”.

2019. november 30. napján 12:18-kor „I.r. felperes nagy bajban: sorra lepleződnek le a személyt-ügy hazugságai” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „A balliberális fellegrárnak számító színház József Színház, élén I.r. felperesrel mindent megtett annak érdekében, hogy az ügyet lehetőleg teljes csendben eltussolja.” 2) „A I.r. felperes vezette színház először megpróbálta eltussolni a szexuális zaklatási ügyet”, 3) „Azt a trükköt találták ki, hogy maga személyt ad ki egy közleményt, amelyben kisebbíti a bűnét” 4) „A szexuális zaklatót a színház tehát el akarja a jövőben is tartani.”

2019. december 1. napján 16:00-kor „I.r. felperes a szexuális zaklatás ellen szónokolt, közben védett egy zaklatót” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „Ezt a „belső működési rendeletet” hagyták azonnal figyelmen kívül, ahogy megtudták, hogy személytrel szemben kell alkalmazni”, 2) „egy évig titokban tartották személyt szexuális zaklatási ügyét”, 3) „Egy évig igyekeztek tűzzel-vassal eltussolni az esetet” 4) „mennyire nem voltak kíváncsiak a II.r. felperesben az áldozatokra és az érdekeikre”.

2019. december 3. napján 09:32-kor „Csapdába csalta I.r. felperes a színház színészeit” címmel közzétett cikkben annak közlésével, hogy 1) „A vezetőség továbbra is hallgatásra kötelezi a dolgozóit (...) védi személyt”, 2) „A színház egyetlen szakembert sem kért fel, hogy beszélgesse a színészekkel, még az áldozattal sem foglalkozott senki.”

2019. december 3. napján 09:50-kor „személyt szexuális zaklatási botránya: A színház vezetése nem az áldozatokat, hanem a színházat védi” címmel közzétett cikkben annak

közlésével, hogy 1) „A II.r. felperest csak a hírneve érdekelte”, 2) „Az áldozatok sajnós mellékesek a színház számára ebben a történetben.”

[16] Az elsőfokú bíróság az alperest a jövőre nézve eltiltotta a további jogsértéstől. Kötelezte az alperest, hogy a cikkekbe ágyazottan, a cikk címe alatt a cikkel azonos tipográfiai jellemzőkkel szedve jelenítse meg az ítélet rendelkező részéből az adott cikkekre vonatkozó, jogsértést megállapító részt mindkét felperes vonatkozásában, és fizessen meg az I. rendű felperes számára 900.000 forint sérelemdíjat, a II. rendű felperes számára pedig 650.000 forint sérelemdíjat, továbbá ezen összegek után 2019. december 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal egyező mértékű késedelmi kamatot. Az elsőfokú bíróság ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

[17] Határozatát a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:43. § d) pontjára, a Ptk. 2:45. §-a alapjának (1) és (2) bekezdésére alapította.

[18] Kiemelve, hogy a cikkekkel érintett téma közéleti vita tárgya, egyetértett az alperes azon hivatkozásaival, hogy az Alkotmánybíróság releváns határozatai szerint kell értékelni az alperesi sajtószerv a vitáról történt tudósítását, s hogy a vitában nyilvánosság előtt állást foglalt. Álláspontja szerint a sérelmezett cikkekben tényállítások és véleménynyilvánítások vegyültek, azokat az elsőfokú bíróság a PK. 12. számú állásfoglalás alapján egymással való összefüggésükre is figyelemmel a maguk egészében vizsgálta.

[19] Az elsőfokú bíróság annak tulajdonított jelentőséget, hogy nem a sértett, hanem a zaklatás tanúja értesítette az I. rendű felperest, majd a színésznő kifejezetten azt kérte az I. rendű felperestől, hogy személye és az eset maradjon titokban, majd egy évvel később a színésznő mégis kérte a zaklatási ügy kivizsgálását. Az I. rendű felperes 2020. januárjában rákérdezett a sérelmet szenvedett személynél, hogy rendben vannak-e a dolgok, és ő úgy nyilatkozott, igen. A vizsgálat a II. rendű felperes Üzemi Szabályzatának 4. számú mellékletében foglaltak szerint zajlott. A felperesi tanúk, s az alperes egyetlen tanúja is megerősítette azt a felperesi állítást, hogy amint az érintett színésznő az ügy vizsgálatát kérte, ez azonnal meg is történt. Másnap szinte minden színész részt vett a színészszekció ülésén, ahol az érintett előadta a vele történeteket és teljes diszkréció mellett vizsgálatot kért ügyében. Az elsőfokú bíróság erre tekintettel azt a következtetést vonta le, hogy nem valós az az állítás, mely szerint a felperesek nem vizsgálták ki az esetet, vagy el kívánták volna tussolni az ügyet, ugyanis ennek éppen az ellenkezője történt. A szemtanú elmondása szerint az I. rendű felperes azonnal, még aznap intézkedett az ügyben, leült beszélni az érintett személyekkel. Ezt követően kifejezetten a sérelmet szenvedett színésznő kérésére nem indította meg az eljárást személylrel szemben, a felperesek a színésznő kifejezett kérésére nem hozták nyilvánosságra a magánvádra büntethető zaklatási ügyet. A felperesek a vizsgálat megindítása után a közéleti ügyben a valóságnak megfelelő sajtóközleményt adtak ki, ez cáfolja, hogy a felperesek el akarták volna tussolni a botrányt.

[20] Az elsőfokú bíróság a kereset szerinti jogsértéseket vizsgálva előrebocsátotta, hogy egyes, egymással átfedésben lévő közlések azért nem minősültek jogsértőnek, mivel nem a felperesekre vonatkoztak, továbbá a tényállításnak nem minősülő közlések a felperesek jóhírnevét nem sértik, ám a becsület megsértésére alkalmasak.

[21] Az I. rendű felperesre vonatkozó közlések értékelése során kiemelte, hogy az I. rendű felperes valóban nem tett közel egy éven keresztül az ügyben semmit, ezt megelőzően azonban tett, mégpedig az érdekeltek bevonásával felderítette az ügyet. Ezután a sérelmet szenvedett fél kifejezett kérésére járt el, nem követett el mulasztást. A cikk azon megfogalmazása, hogy a felperes semmit sem tett, objektíve valótlan tényállítás. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint minden közlés jogsértő, ami azt fogalmazza meg, hogy az I. rendű felperes nem tett az ügyben semmit, ugyanis az I. rendű felperest, mint erkölcstelen, illetve büntetőjogilag szankcionálható magatartást támogató személyként tünteti fel. Az I. rendű felperes nem hárította a felelősséget a színésznőre, a színésznő döntése nem függött az I. rendű felperestől, épp ellenkezőleg: az I. rendű felperes döntése a színésznő döntésétől függött, és arra tekintettel járt el akkor is, amikor az ügyről hallgatott, és akkor is, amikor eljárást indított az ügyben. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a közlés becsületsértő, hiszen az I. rendű felperest a kiszolgáltatót áldozatot terhelő, elmarasztaló személyként tüntette fel.

[22] Megállapította, hogy az alperes a portál2 internetes lapban adott felperesi interjúból kiválasztott felperesi nyilatkozatra hivatkozva abban a hamis színben tüntette fel az I. rendű felperes megnyilvánulását, mintha az I. rendű felperes hatalmát fitogtatva közölte volna a riporterrel, hogy azt is jogszerűen megtehetné, hogy az ügyet eltussolja. Az elsőfokú bíróság a felperes nyilatkozatát a PK. 12. számú állásfoglalásában foglaltak szerint értelmezve arra a következtetésre jutott, hogy az I. rendű felperes utóbb az ügyről egyértelműen úgy nyilatkozott, hogy azt akár titokként is kezelhették volna (ahogyan azt a sértett kérte is), és akkor a közvélemény nem szerzett volna tudomást az esetről, azt olyan összefüggésbe nem helyezte, mintha ez esetben a rendező tovább zaklathatta volna a színésznőket. Ugyanígy valótlannak értékelte az elsőfokú bíróság azokat a tényállításokat is, hogy az I. rendű felperes nem tudta eltussolni az ügyet, vagy az ügy eltussolása nem sikerült az I. rendű felperesnek, ez ugyanis soha nem is volt célja, minden tanú vallomása ezt egyöntetűen cáfolta.

[23] Azt sem találta bizonyítottnak, hogy az I. rendű felperes „falazott” volna személynek, illetve annak ellenkezője bizonyult be, mivel azonnal szembesítette a rendezőt, aki ennek hatására bocsánatot kért. Annak valótlan állítása, hogy az I. rendű felperes bűncselekményt vagy erkölcsileg elmarasztalható tettet eltitkol, sérti a becsületét, rontja a társadalmi megítélését. Annak közlése, hogy az I. r. felperes nevetett az eseten, valótlan, azt a tanúk és az okirati bizonyítékok cáfolták. Minden tanú igazolta, hogy az I. rendű felperes nemhogy nem nevette ki a sértettet, hanem kifejezetten tiszteletben tartotta jogait, segítette ügye megoldásában, haladéktalanul intézkedett, és mindenben a színésznő kérésének és érdekének megfelelően cselekedett. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint ezen közlések véleményként sem értékelhetők, mert azok konkrét I. rendű felperesi viselkedést állítanak. Az áldozat kinevetése a társadalom súlyos ellenérzését váltja ki, az érintett megítélését hátrányosan befolyásolja, így a közlés becsületsértő.

[24] Az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy az alperes azt sem bizonyította, hogy az I. rendű felperes bármire is kényszerítette volna a színésznőt, vagy a rendező „karjaiba lökdöste volna”, mely állítások ugyan álcázottan valós tényekből levont következtetéseként jelentek meg, azonban a közlések az érintett társadalmi elítélésre vezetnek, így becsületsértők. A híresztelés esetében is fennáll a közlő felelőssége a mástól átvett közlések jogsértő voltaért a PK. 14. számú állásfoglalás szerint. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy nem készült semmiféle titoktartási nyilatkozat, amit a dolgozóknak, művészeknek egyenként kellett volna aláírnia, ráadásul azzal a feltétellel, hogy ha ezt megtagadják, ki lesznek rúgva, az alperes ezt nem is bizonyította. Csak az I. rendű felperes állítása nyert bizonyítást, miszerint a színésznő kérését tiszteletben tartva felkért mindenkit, hogy a sértett személyiségi jogát, magántitkát mindenki tartsa tiszteletben, személyét ne hozzák nyilvánosságra. Ezen felszólítását követően indult csak a színésznő akarata szerint vizsgálat, ami szükségképpen az eset napvilágra kerülését idézte elő.

[25] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy sérti a becsületet az a közlés, mely szerint az I. rendű felperes felmondással zsarolta a dolgozókat. Sérti továbbá az I. rendű felperes becsületét minden olyan közlés, mely szerint a felperes utóbb beismerte volna, hogy húzta az időt az ügy kivizsgálásával, és ezáltal az áldozatokkal mit sem törődve a zaklatót kívánta volna védeni, hogy bármi ilyesmit beismert volna. Rögzítette, hogy a portál2 cikkében az I. rendű felperes ilyet nem állított. Nem ismert be semmilyen bűnt vagy erkölcsi hibát. Arról beszélt utólag, az utóbb történeteket is elemezve, hogy talán másként kellett volna cselekedjen, azaz lényegében belső tépelődéséről beszél, hogy miként kezelhette volna jobban az ügyet. Ugyanakkor az alperes közlésében ez úgy hangzik el, mintha a felperes azután, hogy rábizonyult valamilyen bűn, azt beismerte volna. A közlés az I. rendű felperes társadalmi megítélését rontja.

[26] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy minden közlés, amely szerint a rendező által nyilvánosságra hozott közlemény az I. rendű felpereshez köthető, valótlan, egyben sértő is, azok ugyanis azt mutatják be, hogy az I. rendű felperes irányította személyi magatartását, mely nem tükrözte teljes és részletes vallomását, megbánását, felelőssége felvállalását. Ezzel a cselekmény súlyát bagatellizáló magatartással illeti az alperes az I. rendű felperest, ami hátrányos megítélésére vezet. Az elsőfokú bíróság sértőnek értékelt minden közlést, amely szerint az I. rendű felperes hazudott. Megállapította, hogy a közlések valósága nem nyert bizonyítást. Megállapította, hogy azon közlések, miszerint az áldozatok félnek, nem mernek megszólalni, részben valótlanok, részben az I. rendű felperessel összefüggésbe hozva becsületét sértőek. Utalt arra, hogy az ismert peradatok szerint egyetlen áldozat van az ügyben, ehhez képest az alperes valamiért többes számot alkalmaz a konkrét ügy kapcsán, de nem tűnik sajtóhibának, így valótlan. Emellett az I. rendű felperes ráhatásához kapcsolja az alperes az áldozatok hallgatását, félelmét, ami ugyancsak valótlan, és az I. rendű felperes személyéhez társadalmi elítélést vonz.

[27] Álláspontja szerint valótlannak bizonyult az az alperesi közlés is, amely szerint az I. rendű felperes olyasmit jelentett volna ki, miután a tudomására hozták, mit művelt

személyl, az nem kerülhet nyilvánosságra, arról senki sem tudhat. Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a közlés jelentése nem azonos és nem keverhető össze azzal a helyzettel, hogy az I. rendű felperes kizárólag az érintett színésznő érdekében és kérésére felkérte a színház dolgozóit, hogy tartsák meg a színésznő magántitkát. Ez utóbbi bizonyult be, hiszen a tanúk ezt igazolták. A megfogalmazás ugyanakkor a szöveggörnyezettel egyetemben a valósággal ellentétes tartalmat közvetít.

[28] Az elsőfokú bíróság minden közlést becsületsértőnek értékelt, ami azt fejezi ki, hogy a felperes személyl érdekeit az áldozat elé helyezte. Ugyancsak jogsértőnek tartotta azt a közlést is, hogy az I. rendű felperes egy „belső működési rendeletet” hagyott figyelmen kívül, ezzel ellentétben a szabályzat alapján járt el. Becsületsértőnek tartotta azt a közlést is, hogy az I. rendű felperesnek nagy felelőssége van abban, hogy a dolgok eddig – azaz személyl durván zaklató tettéig – fajultak. Semmi sem támasztotta alá azt, hogy az I. rendű felperes bármilyen módon elősegítette volna személyl viselkedését, s az alperes ezt meg sem kísérelte bizonyítani.

[29] Az elsőfokú bíróság arra a megállapításra jutott, hogy a cikkek többször fogalmaznak úgy a II. rendű felperessel kapcsolatban, hogy védi személylt, eltussolta az ügyet, mindezen közlések vonatkozásában a keresetnek helyt adott, kiemelve, hogy az alperes nem bizonyította, hogy a II. rendű felperes személyl védelmében lépett volna fel. Megállapította, hogy a cikkek többször közlik, hogy a II. rendű felperes továbbra is „el akarja tartani” személylt, azaz mint rendezőt kívánja foglalkoztatni. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a kijelentések tényállítások, mert objektíve bizonyíthatóak, s a felperesek bizonyították, hogy az vizsgálat megindításával egyidejűleg a rendezővel kapcsolatban érdemi szankciókat rendelt el a Színház. A cikkek többször szerepeltetnek olyan tényállítást, hogy a II. rendű felperes adta ki személyl helyett a közleményét, hogy titoktartási nyilatkozat aláírására kötelezte a II. rendű felperes a színészeket, dolgozókat, azzal fenyegetve őket, hogy a titok megsértése felmondással jár. Ezek vonatkozásában az I. rendű felperessel kapcsolatban kifejtetteket tekintette irányadóak. Ugyancsak a fentebb részletezett indokok mentén adott helyt a bíróság a keresetnek a II. rendű felperes vonatkozásában a belső szabályzat („belső működési rendelet”) mellőzése, mint jogsértő közlések tekintetében. Nem értékelt valósnak azt a tényállítást sem, hogy a II. rendű felperes sem volt tekintettel az áldozatokra. Megítélése szerint az alperes nem bizonyította, hogy a II. rendű felperes az áldozatot – helyesen, és nem áldozatokat – mellőzte volna. Valótlannak bizonyult az is, hogy a II. rendű felperes egyetlen szakembert sem kért fel, hogy foglalkozzon az áldozattal és a színészekkel, hiszen vallomást tett tanúként az a pszichológus, aki a vizsgálatba már a kezdet kezdetén bevonásra került, munkáját a becsatolt számla is igazolta.

[30] Az elsőfokú bíróság a fentebb ismertetett érvelések alapján a közlésekben megjelent tartalmak tekintetében megállapította az alperesi jogsértéseket. Indokoltnak találta az alperes kötelezését arra, hogy tartózkodjék a további jogsértéstől, lévén az alperes kiadó, jogsértéseit cikkek sorozatán keresztül követte el, így alappal feltételezhető, hogy eltiltás híján a felperesek jogainak megsértését megismételheti. A cikkek végleges törlését azonban nem rendelte el. Álláspontja szerint azzal ugyanis az alperest illető alkotmányos véleménynyilvánításhoz való jogot, illetve az ugyancsak alkotmányos sajtószabadsághoz fűződő alapjogot korlátozná. A teljes törlés azt eredményezné, hogy véglegesen eltűnne az

alperes álláspontja a nem vitásan közéleti kérdésről. A terjedelmes cikkek az alperes véleményét is kifejezik az ügygel kapcsolatban, nemcsak valótlan és sértő tényállításait tartalmazzák. A jelen esetben a bíróság minden olyan alperesi közlés jogellenességéről állást foglalt, amely túllépte a véleménynyilvánításhoz és a sajtószabadsághoz fűződő jog korlátait, így a cikkbe ágyazottan szerepeltetett rendelkező rész pontosan bemutatja az olvasótábor számára a jogsértés mibenlétét, így a sérelmes helyzet megszüntethető.

[31] A fentiek alapján mindkét felperes esetében kirívóan súlyosnak találta a jogsértéseket, mivel országosan ismert, kiemelt közérdeklődésre számot tartó ügyszíntől időszerűen kapcsolódtak a cikkek, a közöltek a társadalom értékítéletét fontos erkölcsi kérdésben befolyásolták, a felpereseket jelentősen hátrányos helyzetbe hozva. A cikkeken belül jogsértő állításokat halmozott az alperes, azokat ismétlések útján folyamatosan sulykolta. Arra az álláspontra helyezkedett, hogy a felperesek keresetük túlnyomó részében pernyertesek, a közlések ugyanis ismétlődő tartalmakat szerepeltettek, így ha egy-egy mondat esetében a jogsértést megállapítani nem is lehetett, összességében a sérelmezett alperesi közlések döntő hányadát mindkét felperes vonatkozásában jogsértőnek tekintette.

[32] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértékének meghatározásakor figyelembe vette a felperes személyes meghallgatása keretében elhangzottakat, valamint a felperesi tanúk által előadottakat melyek egybehangzóan támasztották alá azt a felperesi állítást, hogy mind az I. rendű, mind pedig a II. rendű felperes esetében jelentős érdeksérelem következett be a cikkek kapcsán. Mindemellett a bírói gyakorlat alapján köztudomásúnak tekintette azt, hogy a személyiségi jogsértés szükségképpen sérelmet okoz az azt elszenvedőnél. Az elsőfokú bíróság ennek figyelembevételével mellett mérlegelte a felperesek által kért sérelemdíjak megalapozottságát és úgy találta, hogy ha a jogsértés kompenzálására nem is, de a sérelemdíj szankciójellegét érvényre juttatóan képes elérni azt a jogpolitikai célt, hogy a jövőben tartózkodjon a jogsértő közlések nyilvánosságra hozatalától az alperes. Az elsőfokú bíróság nem talált alapot a sérelemdíjak mérséklésére, figyelemmel a jogsértés súlyára, ismétlődő jellegére, a sértettre és környezetre gyakorolt hatásra és különös tekintettel az alperes oldalán megállapítható felróhatóság jelentős mértékére. Az alperes ugyanis üzemszerű működése során köteles az Smtv. szerint eljárni, szem előtt tartva, hogy az olvasók a jelenkor eseményeiről megfelelő valós módon kapjanak tájékoztatást.

[33] A döntés ellen az alperes élt fellebbezéssel, amelyben elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperesek keresetének elutasítását, másodlagosan a sérelemdíj összegének fejenként 200. 000 forintba mérséklését kérte. Az elsőfokú ítéletet teljes mértékben vitatta.

A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdés a), c) és d) pontjára alapította. Az elsőfokú bíróság által megsértett anyagi jogszabályhelyként a Ptk.2:44. § (1) bekezdését, a Ptk. 2:45. § (1) és (2) bekezdését, valamint a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését jelölte meg. Az Alaptörvény IX. cikk (2) bekezdésére, az Alkotmánybíróság 7/2014. (III.7.) AB határozatában, a 26/2019. (VII.23.) AB határozatában, a 23/2019. (VII.18.) AB határozatában és a 3107/2018. (IV. 9.) számú határozatban foglaltakra utalással kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan és jogszabálysértő. Kiemelte, hogy a sajtóközlemények körében a társadalmi, politikai tárgyú vita szabad kibontakoztatása a társadalmi fejlődés

nélkülözhetetlen feltétele, közéleti aktivitásra ösztönöz, társadalomformáló és személyiségalkító hatású.

[34] Állította, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben egyik cikkével sem sértette meg az I. rendű felperes becsülethez való jogát. A kifogásolt cikkek tartalma nem volt sem „kifejezőmódjában bántó”, sem „indokolatlan”, a véleménynyilvánítás az I. rendű felperes személyes körülményeire tekintettel a személyével szemben jogszerűen megfogalmazható kritika keretein belül maradt.

[35] Hasonlóképpen, az alperes egyik cikkével sem sértette meg a felperesek jóhírnévhez való jogát. Az alperes hangsúlyozta, hogy az I. rendű felperes tudomással bírt a szexuális zaklatásról, amit az általa vezetett színház tagja követett el egy másik tag sérelmére. Értelmezése szerint az ellenkérelemhez mellékelt felperesi nyilatkozatok is kétséget kizáró módon igazolják azt, hogy az I. rendű felperes eljárása nem volt megfelelő, ellentétes volt mind az általános társadalmi normákkal, valamint a II. rendű felperes vonatkozó szabályzatával is. Az I. rendű felperes mulasztásai kizárólag az elkövető, illetve a II. rendű felperes érdekeit szolgálták. Az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem találta megállapíthatónak, hogy a sértett kifejezetten arra kérte volna az I. rendű felperest, hogy ne tegyen további lépéseket. A kifogásolt cikkek kontextusában történő vizsgálatával arra következtetett, hogy azokban kizárólag valós tényállások, illetve olyan következtetések találhatók, amelyek az általános logikai és közfelfogás alapján levonhatók, valamint széles közérdeklődésre számot tartó közéleti vitához kapcsolódnak, így azokat a felperesek túrni kötelesek.

[36] Az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj mértékét mindkét felperes vonatkozásában eltúlzottnak tartotta. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát annak, hogy a sérelemdíj mennyiben alkalmas a felpereseket ért vagyoni hátrány kiegyenlítésére, illetve mik azok a konkrét hátrányok, amelyek a felpereseket érték a kifogásolt közlések miatt.

[37] A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását, és az alperes másodfokú eljárás perköltségben való marasztalását kérték. Azzal érveltek, hogy a keresetlevélben részletesen előadták, hogy mely írás, mely része tekintetében állítják a személyiségi jogsérelmet, illetve azt, hogy azokat milyen bizonyítékok alapján támasztják alá.

[38] A BDT.2019.4084. számú döntésre hivatkozással előadták, hogy ha a fellebbezésben a fél a jogszabálysértésként a bizonyítékok mérlegelésére irányadó jogszabályhely megsértésére nem hivatkozott, a másodfokú eljárásban ennek vizsgálata kizárt. Az alperes fellebbezésében nem jelölt meg megsértett jogszabályként a bizonyítékok mérlegelésére vonatkozó jogszabályhelyet, csupán viszonylag terjedelmesen idézte az Alkotmánybíróság határozatát. Meglátásuk szerint a fellebbezés annak indokát sem

tartalmazza, hogy az alperes álláspontja szerint az elsőfokú ítéletnek melyek azok a részei, amelyeket felül kellene mérlegelni, és miért. Előadták, hogy keresetlevelükben nem azt sérelmezték, hogy az alperes a történekről tájékoztatta a nyilvánosságot, hanem azt, hogy mindezt olyan módon tette meg, ami a felperesek személyéhez fűződő jogait súlyosan, többször ismétlődve sértette.

[39] Hangsúlyozták, hogy a sértett megnevezésére és tanúkenti meghallgatására azért nem kerülhetett sor, mert a sértett következetesen azt kérte, hogy a kilétére ne derüljön fény, és ezt a kérést tiszteletben tartották. Arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság a döntését a PK. 12. számú állásfoglalásnak megfelelően hozta meg. A sérelmezett közlések egymáshoz úgy időben, mind tartalmilag kapcsolódnak, azok között nagyfokú átfedés azonosítható. Utaltak arra, hogy keresetlevelükben nem a közlések egészének jogsértő voltának megállapítását kérték, hanem azon részeinek, amelyek álláspontjuk szerint túlnyomórészt elferdített vagy valótlan részt tartalmaznak. Érvelésük szerint az alperes nem tudta megjelölni sem az elsőfokú eljárásban, sem a fellebbezésben, hogy melyek azok a szövegrészek, amelyek az álláspontja szerint véleménynyilvánításnak minősülnek. Ilyen konkrét előadás hiányában pedig az alperes nem várhatja, hogy az ítéltábla a fellebbezésnek ezt a részét érdemben bírálja felül, különös figyelemmel arra is, hogy a másodfokú bíróság a fellebbezés tartalmához – különösen a Pp. 371. § (2) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt kötelező tartalmi elemekhez kötve van.

[40] Kifejtették, hogy az alperes semmilyen konkrét ténybeli vagy jogi indokot nem mutatott be, ami alapján a sérelemdíj összegének mérséklését tartja indokoltnak. Álláspontjuk szerint a sérelemdíj iránti igényük nemhogy nem túlzó, hanem éppen ellenkezőleg, szimbolikus összeg mindazon súlyos jogsértésekért, amelyeket elszenvedni voltak kénytelenek. Ismételten hangsúlyozták, hogy az alperes hét nap leforgása alatt tizenhat olyan cikket közölt, amelyekben cikkenként több sérelmes tartalom valótlanul rótt a terhükre olyan cselekedetet vagy magatartást, amely a társadalom általános rosszallását váltja ki, és a társadalmi megítélésüket hátrányosan és hosszú időre rontja.

[41] A fellebbezés nem alapos.

[42] Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta, a tényállást helyesen állapította meg, és annak alapján helytálló érdemi döntést hozott. Ítélete jogi indokait a Fővárosi Ítéltábla teljeskörűen osztotta, a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az elsőfokú ítélet helyes indokai közül az alábbiakat hangsúlyozza, illetve azokhoz a következőket fűzi.

[43] Helyesen utalt a fellebbezésében az alperes arra az általa felhívott AB határozatban foglaltakkal arra az alperes, hogy a perbeli jogvita a közéleti szereplők személyiségi joga és a véleménynyilvánítás szabadsága összeütközéseként azonosítható. Az alapjogi kollízió esetére kialakított iránymutatásában az AB hangsúlyozza, hogy a sajtó

tájékoztató tevékenységének szabadsága nem korlátlan, hanem más alapvető jogok, vagy alkotmányos értékek érvényesülése érdekében kötelezettségekkel terhelt. A sajtószabadság gyakorlása önmagában nem terjedt ki a valótlanságok közzétételére, sőt az újságírók egyik fő felelőssége éppen a közölt hírek, információk hitelességének ellenőrzése {34/2017. (XII.11.) AB határozat Indokolás [42]}. A hamis tény állításával vagy híresztelésével szemben a véleménynyilvánítás szabadsága csak akkor véd, ha a híresztelő nem tudott a valótlanyságról, és a foglalkozása által megkívánt körültekintést sem mulasztotta el {13/2014. (IV.18.) AB határozat Indokolás [31], 3145/2018. (V. 7.) AB határozat Indokolás [54]}. Az alperes a perben nem kívánta bizonyítani, hogy a közölt tények valóságtartalma ellenőrzésére nézve fennálló általános kötelezettségét a vitatott cikkek megjelentetését megelőzően teljesítette, vagy legalább megkísérelte. Mindez a jogsértő magatartása felróhatóságát jelentősen súlyosítja.

[44] A felelősségét csökkentő körülményként az alperes helytállóan érvelt azzal, hogy az AB joggyakorlata szerint a jogi felelősségrevonás során, a felróhatóság és az esetleges joghátrányok mértékének meghatározása körében az alkotmányos értékkel egyébként nem bíró, utóbb hamisnak bizonyult tények esetében is figyelemmel kell lenni a közéleti viták minél szabadabb folyásának érdekében {AB határozat Indokolás [50]}.

[45] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást két pontban vitatta, egyrészt az ellenkérelemhez csatolt felperesi nyilatkozatok álláspontja szerint igazolják, hogy az I. rendű felperes eljárása ellentétes volt a II. rendű felperes vonatkozó szabályzatával, másrészt vitatta, hogy a sértett kifejezetten arra kérte volna az I. rendű felperest, hogy ne tegyen további lépéseket. Az ítéltábla a fellebbezésben foglaltakkal nem értett egyet, az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg a tényállást. A szabályzat és az ügy iratainak csatolása, valamint a meghallgatott tanúk vallomása ugyanis egyértelműen azt bizonyították, hogy a szabályzat alapján, a sértett kérelmének megfelelő módon járt el az ügyben az I. rendű felperes.

[46] Az alperes Pp. 369. § (3) bekezdés c) pontjára alapított fellebbezési kérelme szintén alaptalan. Ebben a körben az alperes csak általánosságban hivatkozott arra, hogy sem az I. rendű felperes becsülethez való jogát, sem a felperesek jó hírnévhez való jogát nem sértette meg. A fellebbezés ugyanakkor az egyes cikkekben foglalt közlések tételes elemzését nem tartalmazta akként, hogy abból kitűnjön az alperes álláspontja: értékelése szerint mely közlés milyen okokból nem minősül jogsértőnek.

[47] Alaptalanul állította az alperes, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben egyik cikkével sem sértette meg az I. rendű felperes becsülethez való jogát. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az alperes általánosságban érvelt ezzel kapcsolatban, konkrét cikket nem emelt ki, és nem hivatkozott azzal kapcsolatban arra, hogy cikk miért nem sérti az I. rendű felperes becsülethez való jogát. A Pp. 2. § (2) bekezdése egyértelműen rögzíti azt, hogy a bíróság a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve van. A kérelemhez kötöttség elvéből levezethetően pontos alperesi fellebbezési érvelés hiányában a

másodfokú bíróság nem volt abban a helyzetben, hogy a perbeli cikkek elsőfokú bíróság által becsületsértőnek értékelt kifejezéseit tételesen felülbírálja.

[48] Súlytalanul érvelt azzal is a fellebbezés, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben az alperes egyik cikkével sem sértette meg a felperesek jóhírnévhez való jogát. Az alperes ezzel kapcsolatban sem részletezte azt, hogy az elsőfokú bíróság mely közléssel kapcsolatos mely megállapításával nem értett egyet. Ennek hiányában az ítéltábla nem tudta vizsgálni azt, hogy az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben az alperes mely kifejezéseket értékelte úgy, hogy azzal nem vezettek a felperesek jóhírnevének megsértéséhez.

[49] Nem foghatott helyt azon az alperesi érvelés sem, amely szerint az elsőfokú bíróság álláspontjával ellentétben a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem állapítható meg, hogy a sértett kifejezetten arra kérte volna az I. rendű felperest, hogy az ne tegyen további lépéseket. Helyesen állapította meg, hogy az I. rendű felperes tudomására hallomásból jutott a zaklatás ténye, elkezdte a szükséges tényfeltárást, mely az érintettek egyező nyilatkozata alapján nagyrészt megtörtént, ugyanakkor a sérelmet szenvedett fél kérelmére, személyiségvédelmi okból kifolyólag maradt abba az ügy kivizsgálása. A sérelmet szenvedett fél nyilatkozata szerint a zaklató őt megkövette, ő pedig a bocsánatkérését hitelesnek és őszintének tartva elfogadta, magántitkaként kívánta kezelni az esetet, és kifejezetten arra kérte az I. rendű felperest, hogy további lépéseket ne tegyen. Helyesen jártak el a felperesek azzal, hogy a sérelmet szenvedett személy kifejezett kérésének eleget téve nem hozták nyilvánosságra a magánvádra büntethető zaklatási ügyet, mely szükségképpen a sérelmet szenvedett személy kilétét felfedte volna, ami magántitka megsértésére vezetett volna. Az ítéltábla egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy a felperesek a vizsgálat megindulása után is megfelelően reagáltak, a közérdeklődésre számot tartó ügyben a valóságnak megfelelő sajtóközleményt adtak ki. Az ítéltábla hangsúlyozza, hogy az I. rendű felperes eljárása megfelelt az alperes Üzemi Szabályzatának 4. számú melléklete szerinti, „A munkahelyen történő szexuális zaklatások kezelésére és azok gyanúja esetére alkalmazandó eljárásra” című szabályzatnak, mely az ilyen helyzetekben alkalmazandó belső eljárásrendet rögzíti, kifejezetten az áldozatra bízva a döntést, kíván-e az ügyben bejelentéssel élni.

[50] A felperesek a fellebbezési ellenkérelmükben helyesen hivatkoztak arra, hogy a Ptk. 2:52.§ (2) bekezdése értelmében a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges.

[51] Az alperes jogorvoslati érvelésével szemben a felperesek a keresetlevelükben nemvagyoni sérelemként a köztudomás alapján kérték figyelembe venni, hogy a sérelmezett közlések miatt a közvélemény előtti megítélésük hátrányosan változik, változott. Ez az immateriális hátrány pedig a Pp. 266. § (2) bekezdése értelmében köztudomású tényként megállapítható volt.

[52] A sérelemdíj mértékéről a bíróságnak a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján az eset összes körülményeit – különösen a jogsértés súlyát, ismétlődő jellegét, a felróhatóság mértékét, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatását – mérlegelve kell határoznia. Az összecszerűség megállapításánál ezért azt kellett mérlegelni, hogy a személyiségi jogi sérelmeket rövidebb időn belül, ismétlődő jelleggel, az egyik legolvasottabb hazai hírportálon, nagy nyilvánosságot elérve okozta az alperes. A jogsértő magatartásának felróhatósága még a fentebb írt, a felelősséget csökkentő körülmények mellett is jelentős.

[53] Mindezek egybevetéséből következően az elsőfokú bíróság az eset valamennyi releváns körülményére tekintettel helytállóan állapította meg az alperes által fizetendő sérelemdíj összegét 900.000, illetve 650.000 forintban, amely összegek a másodfokú bíróság álláspontja szerint az elkövetett jogsértéssel arányban állnak és megfelelnek a bírói gyakorlatnak.

[54] A fentiek tükrében a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét – helyes indokaira utalva – a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[55] Az eredménytelenül fellebbező alperest a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság a felperesek oldalán felmerült, és a fellebbezésre tett észrevételben felszámított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltség megfizetésére. Az I. rendű felperes esetén a felszámított összeg helyett a 32/2003. (VIII.22) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdésében foglaltak szerint a rendelkező részben foglaltak szerinti összeget állapította meg, figyelemmel arra, hogy az I. rendű felperes esetén vitatott összegnek kizárólag az ő részére megállapított sérelemdíj minősül, így a munkadíjat is ennek alapul vételével kellett megállapítani.

[56] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 62. § (1) bekezdésének f) pontja szerint a személyek polgári jogi védelmével kapcsolatos perekben érvényesülő tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt, az Itv. 39. § (1) bekezdése, és 46. § (1) bekezdése alapján számított fellebbezési illeték viselésére vonatkozó rendelkezés az Itv. 74. § (3) bekezdése értelmében alkalmazandó 30/2017. (XII.27.) IM rendelet 3. §-án alapul.

[57] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2022. május 26.

Dr. Lesenyei Terézia s.k.
a tanácselnök

Dr. Karaszi Margarita s.k.
előadó bíró

Dr. Mózsik Tímea s.k.
bíró